

(екзистенційна психологія, трансперсональна психологія, нейролінгвістичне програмування, віртуалістика тощо), окрім цього слід вказати й різні його трактування. При наявності патології розщеплення свідомості може характеризуватися втратою функцій свідомості, неможливістю нормального функціонування індивіда як істоти, наділеної свідомістю. З іншого боку, може йти мова про невтрату функцій свідомості, а про розщеплення внутрішнього «Я», яке приводить до збільшення «Я-образів».

Досліджуючи питання кризового буття людини, сучасна філософія інтегрує до різних сфер наукового знання, результатом чого є виникнення міждисциплінарних напрямків, мета яких – комплексна допомога у вирішенні проблем людського життя і здоров'я. Тому, на нашу думку, вивчення феномену розщеплення свідомості потребує саме міждисциплінарного підходу.

ФІЛОСОФСЬКІ КОНЦЕПЦІЇ СВІДОМОСТІ ТА МОЗКУ

PHILOSOPHICAL CONCEPTS OF CONSCIOUSNESS AND BRAIN

Yevsieiev O.S., Assoc. Prof. Dubinina V.O.

ВДНЗУ "Українська медична стоматологічна академія"

Кафедра філософії і суспільних наук

Все наше життя це робота нашого мозку. Все, що ми сприймаємо, всі наші переживання і прозріння - це робота нашого мозку. Отже, аналіз філософської проблеми взаємодії мозку та свідомості є дуже актуальним.

Вже аналіз розвитку психіки тварин показує, що рівень її розвитку, а значить, і ступінь розвиненості форм відображення є функцією складності їх поведінки, а головне – складності організації органів відображення зовнішнього світу, центральної нервової системи.

Вже те, що багатство і змістовність форм відображення пов'язані зі складністю та досконалістю нервової системи, ступенем її централізації, саме по собі підтверджує матеріалістичний тезу: свідомість це функція мозку. Проблема свідомість і мозок включає два головних аспекти. Перший – як співвідносяться явища свідомості, психічне з фізіологічними процесами в мозку. Це так звана психофізіологічна проблема. І другий аспект, тісно пов'язаний з першим - співвідношення ідеального і матеріального.

Представники вульгарного матеріалізму, відкидаючи ідеалізм, впали в іншу крайність, ототожнив свідомість і матерію, оголосивши і думку матеріальною. Так, Бюхнер, Фогт і Молешотт, вихідці з цієї школи, вважали, що мозок так само виділяє думку, як печінка – жовч. Цю позицію і в наші дні займають окремі філософи і психологи.

Дійсно, матеріалістичне розв'язання проблеми співвідношення психічного і фізіологічного полягає у визнанні психофізіологічної єдності, основу якого утворює матеріал, фізіологічний процес, а психічний, ідеальне складає його внутрішню сторону, убік відображення.

Д. І. Дубровський пропонує інформаційну модель для інтерпретації проблеми "свідомість - мозок". Свідомість – соблиивий тип інформації, тому відношення між матеріальним і психічним слід розглядати як відношення між носієм інформації і самою інформацією.

В інформаційній концепції свідомості прийнятним з точки зору сучасних наукових даних чином конкретизується філософське положення про первинність матеріального і нерозривному зв'язку матеріального і психічного. Саме тому інформаційну модель співвідношення свідомості і мозку з успіхом використовують не тільки філософи, а й представники конкретно-наукових дисциплін .

DEUS EX HOMINE. ЧЕЛОВЕК И ЕСТЬ БОГ?

DEUS EX HOMINE. IS MAN A GOD?

Zlenko.A.A., Assoc. Prof. Zinchenko.N.O.

ВГУЗУ "Украинская медицинская стоматологическая академия"

Кафедра философии и общественных наук

Довольно актуальною в наше время темой является приближение человека к статусу Бога, потому что планка невозможного падает с каждым днём всё ниже. Люди становятся умнее, сильнее, самоувереннее, а религия встаёт на второй план. Граница между Богом и человеком стирается, но люди до сих пор считают эту границу серьёзным препятствием.

Бог – это сила, создавшая и поддерживающая весь мир. Эта сила может награждать, наказывать, создавать и уничтожать. Превознесение человека на один уровень с Богом противоречит религии. Но человек создан по образу и подобию Бога, тогда почему мы не можем быть Богами, хоть и в меньших масштабах?

Основным философским течением, превозносящим человека, можно считать Экзистенциализм. Хайдеггер, Сартр и их предшественник Ницше внесли огромный вклад в осознание человеческой сущности.

«Сверхчеловека» Ницше можно считать прототипом Бога в реальном мире. Насколько сильно человек превосходил обезьяну, настолько же «Сверхчеловек» должен превосходить человека обычного. Принимая во внимание высказывание Ницше: «Человек - это канат, натянутый между животным и сверхчеловеком, - канат над бездной», можно вывести то, что человек - лишь переходный этап. Современный человек намного ближе к «Сверхчеловеку», чем к животному. В первую очередь благодаря тяге к саморазвитию. Сам по себе термин «Сверхчеловек» можно понимать как высшую ступень эволюции, нового человека, способного на великие поступки. Способного изменить ход истории и в целом поменять поколение, создать что-то новое. Добиться этого можно лишь «пройдя по человеческому канату». Существа, которые пытаются пройти по этому канату, чаще всего остаются на нём, не дойдя до «Сверхчеловека», некоторые падают на дно бездны, становясь хуже, чем звери. Те, кто приблизился к концу пути, становятся легендами.

А тепер чем отличається людина від Бога? Так же як і Бог людина може покарати, нагородити, створити і знищити. Різниця лише в масштабах. Деякі люди вважають владу переважанням і близькістю до Бога, як наприклад рання монархія. Це ложне переважання. Владу можна перевернути, а свій інтелект і здатності – ні. Але люди з владою ближче до Бога. Масштаби стають більшими.

І з усього цього можна зробити висновок: людина може стати Богом. Потрібно лише мати здатності правильно і справедливо керувати людськими доллями. Бог – це ідеал, який можливо досягти. Для цього потрібно «проходити по канату все далі», тобто робити краще себе і вказувати на правильний шлях своїм нащадкам, ставлячи перед собою нові цілі шляху досягнення досконалості. Найкращою людиною може стати, наприклад, величезним політиком, який зможе привести свій народ до процвітання і тим самим створити нове суспільство, і змінити доллю людей краще всередині нього. Або просто прикладом для наслідування, ставши кимось важливим в місцевому просторі.

СТРЕС І ДИСТРЕС В УМОВАХ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

STRESS AND DISTRESS DURING OF MEDICAL EDUCATION

Karpik Z.I., Assoc. Prof. Yushchenko Yu.P.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Професійне зростання і становлення особистості студента супроводжуються взаємодією з проблемними ситуаціями, коли має місце таке явище як стрес. Правильне розуміння його негативних і позитивних наслідків, запобігання виникненню стресу та усвідомлення шляхів його подолання відіграють важливе значення у збереженні здоров'я молодої людини, проявів творчих здібностей, ефективної навчальної діяльності та успішної самореалізації. Тому питання дослідження стресу, його ролі і функцій у навчальному процесі є надзвичайно актуальними.

Проблема стресу знайшла відображення у працях відомих науковців. Адаптацію до стресу вивчали Б.Голдстоун, А.Горбань, В.Казначеев, Дж.Шкаде та ін. Основоположником вчення про стрес є відомий лікар, патофізіолог, ендокринолог Г.Сельє, який створив першу теорію стресу й описав взаємозалежність понять «стрес» та «загальна адаптаційна напруга». Структурні дослідження психоемоційного стресу обґрунтували П.Анохін та К.Судаков, роль соціальних чинників у виникненні психологічного стресу вивчали В.Давидов, Н.Тарабрина.

У своєму дослідженні ми мали на меті з'ясувати місце стресу і дистресу у навчальному процесі, що потребувало застосування комплексу методів: теоретичних – узагальнення наукової та філософської літератури з проблеми дослідження, аналізу, порівняння; емпіричних – опитування, спостереження. Для досягнення поставленої мети використано психодіагностичну методичку «Шкала психологічного стресу PSM-25» (авт. Лемур-Тесьє-Філліон, адапт. Н.Є. Водопьянкової).

Опрацювавши наукові джерела та провівши психодіагностичне дослідження першокурсників, ми дійшли висновку, що студенти у процесі здобуття знань досить часто потрапляють у ситуацію так званої психічної напруги, яку зазвичай називають стресом. При цьому одні можуть успішно подолати його, а інші концентрують увагу на проблемі і не можуть самостійно знайти вихід з даної ситуації. Іншими словами, відбувається перехід від стресу до дистресу, який негативно впливає на фізичне і психічне здоров'я. Тому важливо не боротися зі стресом, а навчитися контролювати та управляти ним, аби не допустити ймовірне переростання у дистрес.

ГІПЕРКРИТИЦИЗМ Ж. БОДРІЙЯРА ЯК ВІЗИТІВКА ФРАНЦУЗЬКОЇ ФІЛОСОФІЇ

HYPERCRITICISM OF J. BOUDRIARD AS IMAGE OF FRENCH PHILOSOPHY

Kurylo V.O., Assoc. Prof. Zinchenko N.O.

ВДНЗ України «Українська медична стоматологічна академія»

Кафедра філософії і суспільних наук

Ж. Бодрійяр – відомий та популярний французький філософ, соціолог, культуролог, якого вважають одним із теоретиків філософії постмодерну. Навчався у Сорбонні, за освітою філолог, тому значне місце в його творчості належить літературно-критичним есе та перекладам. Професор університету Парижу-10 Нантер. Також читав лекції в університетах Європи, США, Австралії.

Актуальність теми. Ж. Бодрійяру належить авторство популярних у західній філософії понять: гіперреальність, симуляція, симулякр, завдяки яким розкривається віртуальний характер сучасної реальності. Саме детальний аналіз системи симуляції, доведення неможливості соціального, дослідження революції і тероризму – ті теми, які найбільш затребувані сьогодні, а тому роблять філософію Ж. Бодрійяра популярною та актуальною.

Джерельною базою дослідження слугували головні філософські праці: «Система речей» (1968), «Суспільство споживання: його міфи, його структури» (1970), «Дзеркало виробництва» (1973), «Символічний обмін та смерть» (1976), «Симулякри та симуляція» (1981), «У затінку мовчазної більшості, або Кінець соціального» (1982), «Екстаз комунікації» (1983), «Люзія кінця, або Припинення подій» (1992), «Довершений злочин» (1995), «У затінку Тисячоліття, або Призупинення року 2000» (1998) та ін.

Об'єкт дослідження - коло наукових інтересів філософа від критичних переосмислень до розробки власних теорій і понять.

Мета наукової роботи полягає у дослідженні філософської методології та ідей Ж. Бодрійяра як представника французької філософської школи.

Завдання дослідження: